

ΡΩΜΕΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Των όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο— ό κ τ ω φ ρ ά γ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τά ξένα όμω μέρη— δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμοσούο Τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμίου» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος απ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλην.

'Εξην κι' είκοσι Γεννάριον,
ός του κι' ή Βουλή παραδέξει.

'Επτακόσα σαράντα κι' έννέα,
κι' ή Κορδόνα κορδώνεται νέα.

**'Ο Κορδονός ό γέρος
ένας άντάξις βέρος.**

'Αιντε, ρέ βλαμάκια, σηκώθητε πάλι,
ντοβρο τό κορμί σας κι' ίσα τό κεράλι.
Σύρτε τάματά σας νά ζαναφορέσετε,
'σ'ή Βουλή τραβάτε γήγηρα, παιδιά,
και τόν κύρ 'Αλέκο δυνατά βαρέσετε,
πούριζε τό θετο μέ τρικλοποδιά.

'Αιντε, ρέ βλαμάκια και πρωτοπαλληκαρά,
βγάλτε, ρέ, τους λάζους απ' τά παλιοφίκαρα,
πάρτε τους ζουρνάδες σας, πάρτε τά νταούλια,
βάλτε και 'στό κούτελο λαχνομαρούλια,
νά γενή σαν κι' άλλοτε ζαχαρικά μεγάλο
και νά λήθητε σπήτι μου λόγω νά σας βγάλω.

'Αιντε τήν Κορδόνα σας νά ζαναστηλώσετε,
πρώτοι τό ζωνάρι σας για καυγ' ν' άπλώσετε,
ζίντε διαδήλωσις, ζήτω δυνατό,
σαματζ, ζεσβέρωμα και ζερωνητό.
'Γε! ό Κορδονάργας... έρ! τό Κορδονάκι μου!..
έρ! θά σοκούω για θεσμός απ' τό μπαλκονάκι μου.

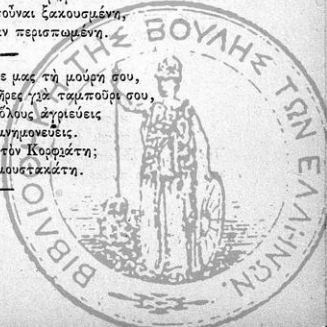
Μαζευτήτε γύρω μου, βλάμδες μεγάλοι,
ζίντε Ναπολέοντα νά μέ 'π'ητε πάλι.

Γειά σου, Κορδονάρα μου, πούχεις γίνει (έγγα,
της 'Αουστερλίτσαις μου 'πές και τά Μι:φρέγγα.
Φύσα, ρέ, τήν πίπιζα, βάρα τό νταούλι,
'πέστε τους πολέμους μου, πού τους ζέφρον ούλοι.

'Αιντε, Κορδονάπαιδια, πάρτε και κλαρίνα,
τόσα χρόνια 'πέρσαν, πού σας ρέβ' ή πείνα.
'Ω! νισάρι, ρέ παιδιά, και σ'ς έφορήσανε
κι' απ' 'ης δάφνας της πολλας μιά δέν μ'ς άφήσανε,
κι' σο, ρέ, τά μάτια σας τάχετε γαρίδες
τόσο π'ν 'στό δίχλο κράτη και πατρίδες.

'Αιντε, ρέ βλαμάκια μου, τόν 'Αλέκο ρίζετε,
και τόν Κόντη δυνατά 'σ'ή Βουλή σφουρίζετε. ●
Βλάμη του τόν έκανε τούτον τόν έρση
τό βουδο τάνημι μου, κι' όλόνα στρίψει
τήν χοντρή μουστάκα του, πούνα ζακουσμένη,
κι' άπαράλλατη τήν λέν σαν περιπωμένη.

'Εβγα, ρέ μουστακαλή, δείξε μας τή μούθη σου,
πού τόν Κόντη τόν νταή 'πήρες για ταμπούρι σου,
και κρυμμένος 'πίσω του μ' όλους άγριεύεις
και μέ ξένα κόλλυθα τόρα μνημονεύεις.
Κάνεις άπαρτία, ρέ, δίγως τόν Κορράτη;
κάνεις απ' ανάποδα, βουβα μουστακάτη.

Τί μ'ες κάνεις τό λοιπόν μ' άλλους τόν άσική;
 Ώρε μές 'στό τέτοιο σου Προθυπογγίλι.
 'Αμμ' σ'ύ πάλι, Κόντη μου, λίγο κ'άν δέν 'ντρέπασαι
 τό μεγάλο μπόι σου;... δέν κυττάς πώς έπεσε
 τό τρανό τό κόμμα σου
 'στη Βουλή γι' άστεία,
 κ' άνοιξες τό στόμα σου
 γάσα' από νηστιά;

Δέν κυττάς τό γάλι σου και τό ρεζιλίκι σου,
 μόνο τώρα βοηθές κ' άλλους 'στη Βουλή;
 Κόντη, μ'ες έμάρανες με τό κοντιλίκι σου
 και τήν ύποστήριξι του μουστακαλλή.
 Μάθε κ' ή βοήθειαι σου πώς θά π'αν άμόντε,
 και μήν κ'άνης σέ τέμεις τόν γχιουλέκα,Κόντε.

Γεμά σας, Γουκαράκηδες, γούνας ζετινάζετε,
 γιά Συντάγματα, ρέ σεις, και θεσμούς φωνάζετε,
 κ' άπ' τό ζύδι βγάλετε τους, πούγγιαν τουρσί...
 Μήτσο Ράλλη, σύντρεφε 'στόν κουγ' και σ'ύ.
 Κύττα τήν Κορδ'όνα μου πείνα που τραβ'ε,
 κ' άντε τή ρεπούμπλικα βάλτ'ανε στραβ'ε.

Στέρο μου, Δραγκούμη μου, πούγγιες αδ'έρι μου,
 έλα σύντροφος και σ'ύ, μή γ'αλξ'ε τό κέρι μου.
 Έλα νά γ'αλάσωμε του βουδού τ'ά π'άνα,
 που παρακαρμάωσε τήν Κορδονομάνικ.

Τέξα τούρα, Στέρο μου, τό 'ψηλό καπέλο...
 γεμά σου, Κώτσο μου και σ'ύ, βλάμη Καραπάνο,
 σήμερα παλληκαρικά κ' από σένα θέλω
 νά γενής 'ψηλότερος πιθαμ' και άτάνα.
 Κι' έγω, μπ'έρο μ', ένοια σου... γιά τή δούλει' σου
 θά σέ κ'άνω κ' 'Υπουργό... τώρα, Κώτσο μ', ζύσου.

'Αμμέ σ'ύ τί κ'άθεσαι μόνος, Λεωνίδα;
 Έλα σύντροφος και σ'ύ, σκοιζε γιά πατρίδα.
 Γιατί τόσο σκιάζεσαι;... κ'ρίμα 'στόνομά σου!..
 Άντε, Σπαρτιάτη μου, σ'ήλω κ' έτοιμάσου.

Σηκωθ'ε, βλάμηδες, ζώστε τ'ά σιλάγια σας,
 κ' σ'ύλοι με τό Σύνταγμα σ'ήτε τ'ά στομάγια σας.
 Άντε πάλι ρεμπελιό νά γενή κ' άντάρα,
 κάμικι ν' άκονίωμε' και νά π'έσουν μπ'άρα.

'Αντε του Σταυρακετου βάλτε τό φακίλι,
 νά τρομάξου' 'στη Φοαγκιά, νά κρυφ'ουν 'στην Πόλι.
 Τι φακιάκι, ρέ παιδιά, 'στους πολέμους ήπικ...
 πούσαι Τσελεπίτσαρη με τακουρ'ικη τ'ρούσι
 'μπρός 'στη διαδήλωσι πρώτος νά χορεύ'ης
 και 'στό σ'ήτι ν'άρχεται λόγιο νά γυρεύ'ης.

Χρόνια που 'περάσανε,
 χρόνια που περνούνε!..
 πόσοι δέν 'γεράσανε,
 πόσοι δέν γερνούνε.

'Όρι! με τό λάξο σου ζύγισε, Κορδ'όνα,
 και 'στό χέρι ποικ'οφα κέντα μεχ' γορ'όνα.

Μέ του Κόντη τ'ης γροθιας μη βαρ'ες, 'Αλέκο...
 πάλι Ναπολέωντας Μπουκαρ'της στέκο.
 Νάχες, ρέ, γιά νεάτα σου τ'ά γεράματα μου
 θάτρεχες νά μετρηθ'ες μόνος σου 'μπροστά μου.

'Όχι! 'Απόκρη, παιδιά, νέο Καρανάβλι,
 με γιά σ'ες Σαρακοστή θ'άνα τούτα πάλι.
 Για Βαγγέλια του Χριστου τόν Νοέμβρη μήνα
 πόλεμος εγένικη μέσα 'στην 'Αθ'να,
 κ' έται με τ'ά ψέματα
 εγυθ'ηκαν κ' αίματα.

Καιρός είναι νά γενή, κύσμε τ'ης 'Αθ'νας,
 κ' άλλος ένας πόλεμος γιά Βαγγέλια πείνας.

Κι' ό Κόντης μας ό λιγερός
 άντάμης γίνεται γερός.

Είμαι Κόντες από σ'ύ
 κ' ή Κορ'όνα με τιμ'ε,
 κ' αν 'ψηλό μου δείγ'η μπόι
 'ψήλωσα κ' έγω γ'ιαμά.

Γιά θεσμούς μη σκούζ'ης, γέρο,
 και τους χ'ερες και τους χ'ερο.

Κι' άλλοτε θαρ'ω γιά τούτους κάμποσα πώς είπαμε,
 και τήν νυκτιζιά σου σκοι'οικ βγάλε την και κτύπα με..

Πάλι φαίνεται καινούριος σ'άν 'Εβ'ράτιο κατραπάς,
 πάλι τόν άντάμη κάνεις, πάλι τ'ά ποτήρια σ'ής.

Μά τό νέο σου κουράγιο
 δέν τό τρέμω, μά τόν 'Άγιο.

Κύττα, ρέ, πώς σουλατσάρω
 με τ'άνηφι σου τό φύρε,
 κύττα, ρέ, πώς στραπατσάρω
 τ'ης Κορδ'όνας σου τόνορε.

'Έχεις σ'ύ γοντρή μαγκουρα;
 π'ω γοντρη κ' έγω ρουκ'τόνω...
 πάψε κ' είνεις σκοτούρα
 και με τέτοια δέν ιδρώνα.

Βάζεις και τόν Καραπάνο,
 τόν 'ψηλό, τόν πελεκάνο,
 πούχει μοναχ'ά τόν Δούνη,
 νά μου μπ'αίνη 'στό ρουθούνη.

Βάλ'τους σ'ύλους... δέν με μέλει...
 βάρ'δια γιά τ'άνηφι στέκο,
 κ' είμαι κόντιο, γ'λίκα, μέλι
 μοναχ'ά γιά τόν 'Αλέκο.

'Αμμ' έκεμόνε τόν Δραγκούμη,
 τήν ψηλοκαπελαδούρα;
 σου τόν έκανε τουλούρι
 μέσα 'στην ανεμοδούρα.

Τόν 'Αλέκο ν'άτα μπ'ένε, Θεωρη, θά τόν συντρεξ'ω,
 και σ'ύ σ'φ'ίρες μοναχ'ος με τους βλάμηδες απέξω.

Τί γι' αυτόν κορόνεις έτσι; τί γι' αυτόν παραμιλείς;
σκουίζεις τήν εμπιστοσύνη πώς δέν ἔχει τῆς Βουλῆς.

Τί μᾶς λές, ρέ Ντεληγιάννη;
κι' ἡ 'δική μου δέν τοῦ φτάνει;

Ἄντε, ρέ, νταῖ πατέρα,
καί γιὰ πῆκα μιάν ἡμέρα
ἴστους Κορρούς μου θά τὸν πάρω
νά χορτάση πατινάδα,
καί μ' αὐτὸν θά βολτατσάρω
ἴστῃ μεγάλη Σπιανάδα.

Ὦχι! Ἀλέκο μου, χρυσό μου,
νά! τὸ κόμμα τὸ μισό μου.
Πάρτο κι' οὐλο... χάρισμά σου...
δίχως βλάμηδες ἄς μείνω,
κι' ἔρκο πᾶνω ἴστυνομά σου
πὼς τόνόρε μου σοῦ δίνω.

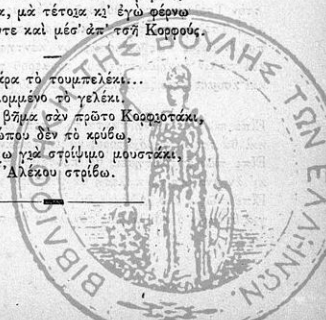
Ἔτσι γιὰμὰ συμφέρεῖ ἴστο πόβερο τὸ κόμμα,
ποῦμενε μές τῶ ρούγκας μὲ τῆ μπουκιά ἴστο στόμα,
καί πάει τωρ ἀντάμα
ἴστ' ἀνῆψι σου τὸ μίο,
κιαλάρωντας μὲ κλάμμα
τὸ πόβερο Ταμετο.

Ἵηλόνω τὸ κορμί μου μὲ τᾶλλα τὰ πελώρια,
κι' ἔσο, μαρῆς παιδία, μούρχεται ἴστῃ μεμῶρια
ἐκεῖ τὸ πέσιμό μου μέσα ἴστο Παρλαμέντο,
σκαλεύει τοῦ μισοῦ μου τᾶπάνω παρτιμέντο.

Ἵύχασε, ρέ Θεόδωρα,
ποῦ ξαναπῆρες φόρα,
κι' ἔχεις πολλή πρεμούρα, κι' ἔχεις μεγάλη βία
νά σώσης φιναλέντε τῆ σάπια σκαμπαβία.

Ὅρε μές ἴστους θυμούς σου,
ἔρε καί ἴστους θεσμούς σου.
Κατάλαβα, παππούλη, πὼς πῆς γιὰ τὸ Κουβέρο,
φαρῆεις, μὰ δέν πᾶνεὶ σὰν κι' ἄλλοτε ρορούς,
κι' ἂν ἔγης ἀνταμάκια, μὰ τέτοια κι' ἐγὼ φέρνω
καί μέσ' ἀπὸ τὸ Τζάντε καί μέσ' ἀπ' τῶ Κορρούς.

Κάνε διαδηλώσεις, βάρᾳ τὸ τουμπλεῖ...
θὰ τὸν ὑποστηρίξω, κομμένο τὸ γελεῖ.
Τὸ σκούζω κι' ἀπ' τὸ βῆμα σὰν πᾶτο Κορροστακί,
κι' ἀνθρώπου δέν τὸ κρύβω,
κι' ἂν μπόλοκο δέν ἔχω γιὰ στρίψιμο μουστάκι,
τοῦ κύρ' Ἀλέξου στρίβω.

**Τῆς Βουλῆς τὰ Πρακτικά
ὄντως πατριωτικά.**

Δευτέρᾳ... σφραγιστοὶ πολλοὶ
καὶ μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Πρωγμῆς ὀδόντων καὶ τριγμῆς, γυαλίκανε ματάκια,
κ' ὁ Θωδωρῆς ἐπρόβηκε μὲ τὰ πατριωτάκια.

Κ' ἄρχισε φωνὴ καὶ λίμα
κάθε λάλοσ στενοβράχης,
πρῶτος ἔσπερ' ἀπὸ βήμα
τοῦς θεσμοὺς ὁ Γουναράκης.

Ἔπειτα κ' ἰδὲ Βελλικάντης τὴν Κυβέρνησι βραρεῖ,
κ' ὄλοι λέν τῷ Βελλικάντη:
«ἔμπα τους γερά 'στὴ μύτη,
Θῶδωρε τοῦ Θῶδωρῆ.»

Τὶ Συνέλευσις κ' ἐκείνη!..
τρέμει κάθε λογισμός...
ἄλλος λόγος δὲν ἐγίνη,
πάρεξ κράτος καὶ θεσμοί.

Κ' ὁ Ξυλῆνος Φασουλῆς
σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς
ἔβλεπε τὴν καταγίδεχ,
μκακρίζων τὴν Πατρίδεχ.

Κ' ἔλεγε: «Πατρὶς ὥρακι
καὶ πάλχε Καπνικαρέας,
ὅταν ὁ μεγάλος θεῖος ψιθυρίζ' ἴστας ἰτάεας
γὰ θεσμῶν καταδρομάς,
ἐνθυμοὺ τὰς ἀπεικταίεας
τῆς κοιλίας μας στιγμάς.»

Τρίτη... Ζαχῆμας μίλησε πρὸς τὸ καλὸν τῆς χώρας
πέντε λεπτά τῆς ὥρας,
οὐ μὴν καὶ δευτερόλεπτα περίπου τεσσαράκοντα,
ἔξακοντίσας ἀπειλάς πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν Δράκοντα.
Κολώνιας ἐκουσθήθηκαν, τὸν κόσμο τὸν ἐρώτισε,
κ' ὁ Νέγγρος ὁ Φωκίωνας πρῶτος τὸν χεῖροκρότησε.

Ὁ κύρ' Ἀλέκος ἄρχισε νὰ ξεροκαταπίνῃ,
οὐ μὴν καὶ πλῆθος κυριῶν εἰς τὴν Βουλήν ἐπέλασε,
τὴν ἴδιαν μέρα μίλησε κ' ὁ Κόντης τὸ πιπίνι,
καὶ μὲ τοὺς χωρατάδες του τὸ Περλακίμεντο γέλασε.

Μὰ τί 'ξυπνὸς χωρατατζῆς!.. κανένα δὲν ἐκοίμησε,
'στὸν Τσελίγκα τὸν Θωδωρῆ πολέμου ὑπενθύμισε,
κ' ὁ Τσελίγκα «πετάχτηκε μέσ' ἀπὸ τὸ μαντρί,
ποῦ νόμιζες πῶς μέλισσας τὸν κέντησε κεντρί,
καὶ πάλιν ἐμνημόνευσε τοῦ προμερῶ πολέμου,
καὶ κόσμος ἐκράζε πολλοὺς: «λυπηθῶν μας, Θεέ μου.»

Ἔπεε πῶς θὰ μείνη πάντα τῶν σεπτῶν θεσμῶν ὁ Δράκος,
καὶ θὰ στέχη βερδωχτόρος νὰ μὴ καταντήσουν ράκος.
Ἔπεε πῶς ἐπαρωτήσεις θὰ προτείγη πεντακόσιαις
κ' ἂν ἀνάγη τὸ καλῆσε θὰ φουρνίρη κ' ἔλλαις τσίσαις.
Ἔπεε πῶς ὁ κύρ' Ἀλέκος τὸν ἄρμους ἂν δὲν πείρη
γὰ θεσμῶν διαδηλώσεις τὸν λαὸν θὰ προσκαλέση,

καὶ μὲ τοὺς χοροὺς τοὺς νέους, ποῦ θὰ γίνον τὸ Τριφῶδι,
θὰ μᾶς κἀν τὸν Ἄλεκο νὰ χορεύῃ μ' ἕνα ποδι.

Μίλησε κ' ὁ Καραπάνος, καὶ καλὰ τοῦ Κορδονάτου
τὸν σκοπὸ τὸν ἴρατησε,
καὶ γὰ νὰ φαῖν πῶς εἶναι πρὸ ἡγλὸ τάνάστημά του
'στους θεσμοὺς ἐπάτησε.

Τετάρτ' ἡμέρα... μίλησε Δραγκοῦμας κ' ἡ παρέκ...
κατηγοροῦν τὴν γάτα μας καὶ τῆνε λένε γράκι.
Τὴν ἴδιαν μέρα μίλησαν κ' ἄλλαι τρανὲ κεφαλαί...
καλὰ θὰ τὰ περάσωμε κ' κούτὰ τὰ κεραβάλια.

Πέμπτη... μακρὰ συνέχισε καὶ νέαι ρητορεία,
κ' ὁ Φασουλῆς ἐκάθητο ἕψηλὰ 'στὰ θεωρεῖτα,
κ' ἔκειε κολοκυθόσπορο σὺν ἀφελῆς ἐμάσσει,
κ' εἶδε 'στὸ θεωρεῖτο του κ' ἔβαν παππᾶ μὲ ράσσα.

Καὶ σὺ, παππᾶ μου, τοῦ μιλεῖ,
μέσα 'στὸ κράτος τῆ Βουλῆ;
καὶ σὺ μὲ τῶν πατριωτῶν μὲς ἦλθες τὸ φουσατό
γὰ νὰ διασκεδάσῃς...
παππᾶ, μὴν κἀθεσι ἕψηλὰ, παππᾶ, κατέβα κάτω
νὰ πᾶς νὰ τοὺς διαβάσῃς.
Εἶναι γὰρ διδάσκαμα Βουλή, οὐ λόγια τσιφλονερί...
τέτοιαν Βουλή χρειάζεται βούλα καὶ βουλοκέρι.

Ὁ Καλλικλῶνης ὁ γκατρός, ὁ πλήρης διαυγείας,
ὁ νέος ὁ Καθηγητῆς τῆς Φαρμακολογίας,
ἀπήγγειλ' εὐφροδίστατα σπουδῶν ἐνεργητῆριον
ἔμπρὸς εἰς ὄντως ἔκλεκτον καὶ μέγ' ἀκρακτῆριον.
Κ' ὁ Φασουλῆς τὸν ἔξιον Καθηγητὴν συγχάριεν
καὶ σπρίγγει μὲ θερμὴν στοργὴν τὸ στιβερό του χέρι.

**Καὶ κομποδαί ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τὸ Ἀλαβόρε, φύλλον πρῶτον κ' ἔρχεται Ἰταλικῶν
καὶ τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦςτοσ ἔργων σημαντικῶν,
μὲ ἀψίλειαν ἐπίκαιον καὶ δικαίον καὶ πρεπόντως
συσταχὸ πρὸς ὄλους ἔβηον τοῦ Μανιᾶκη σθεναρῶν,
τοῦ δεινοῦ νομομαθοῦς μας κ' Ἀντισταγγελοῦς δρωῦτος
εἰς τὸν Ἄρειον τὸν Πάγον μ' ἕνα ἔζηλον φλογερῶν.

'Στὴν Σχολὴν τῶν Ἰατρῶν ἔδωσ' ἐξετάσεις πρώτης
ἕνας νέος Ἡπειρώτης,
ὁ σφριγγὸν Ἀποστολίδης, ὁ Δημήτρης δηλαδὴ,
κ' ἐπαξίως ἀντημέσθη τόσος κόπος καὶ σπουδή.

'Στὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν, ποῦχει πολλὸ μυστήριον,
εἶναι κ' ἀνθεῶν τεχνιτῶν εὐδοεὶς ἐργαστήριον.
Ἐκεῖ γὰρ γάμος καὶ λοιπὰ θὰ βρῆτε κάθε ἡμέρα,
τὸ δευθύνον αἰ καλαὶ τοῦ Συμμελίδου κόρα.

Εἰς τὸν «Παρνασσὸν» τὴν Τρίτη συνυλίστα θαυμαστὴ
τῆς χρυσῆς Μαντολινάτας, πούνα κοσμοεκακοστή.
Θάχη, θάχη, τί δὲν θάχη... κλασικὸ τὸ πρόγραμμα τῆς
καὶ μεγάλου τόμου τῆς.

Ὅχι! ἀκοῦτε μαντολινε καὶ κινδάρια καὶ κιντολίας...
εἰς τὸν «Παρνασσὸν» τὴν Τρίτη κ' οἱ μαρζοῖλοι κ' ἡ μαρζο-
[λαίς.